

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на годину 4
фор., на по године 2 фор.
За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 фор., на по год. 3 фор.

За све остале земље годишње
20 фран. у влату, на по године
10 фран., у влату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се политиком
упутницом непосредно админи-
страцији „Гласа Црногорца“ на
Цетиње, а коме је наручије, г.
Петру Рамадановићу, к. п. аген-
ту у Котор. Дониеси се шаљу
уредишћу. Рукописи се не вра-
ћају.

За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет црне-
ра по 2 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчић.

СВАДБА ЊЕГОВОГ ВИСОЧАНСТВА КЊАЗА МИРКА.

Већ у четвртак цетињским ули-
цама врвио је народ из унутраш-
њости у свечаном руху и веселом
расположењу; у петак је још више
тихо Цетиње оживјело као у ријет-
ким веселим данима.

Долазак Узвишене Невјесте.

Њ. Кр. В. Књаз Наследник кре-
ће у петак у јутро пут Његуша са
сватовима састављеним од сродника
и браћу Зећана у сусрет Узви-
шене Невјесте, која у подне са ро-
дитељима и сродницима креће из
Дубровника преко Котора и на двије
уре послје подан стиже на границу
свог новог завичаја, гдје је Узви-
шени Дјевер са сватовима дочекује.

Његуши, старо огњиште Петро-
вића, дочекује најродосније сватове
са Узвишеном Невјестом, која се у
Књажевском Дворцу одмарају, и си-
једају за богатом софром. Народно
се весеље равлијеже о високи Ловћен.
У четири сата крећу са Његуша на
их дочекују Ђеклићи под Буковицом
са пуном трпезом; тако исто Бајице;
гдје их дочекује Њ. В. Књаз Петар,
који је изашао у парадним колима у
сусрет Узвишеној Невјести, у пратњи
дворског маршала г. А. Радовића;
и у седам сати долазе на Цетиње,
искићено са заставама, а цијелом
Катунском улицом народ с једне и
друге стране поздравља одушевље-
ним клицањем: „Живјели!“ — које
клицање прати Узвишену Невјесту у
први колима са Узвишеним Дјевером
вима све до пред Павиљон Двора Њ.
Кр. В. Наследника гдје је дочекују
Њ. Кр. В. Кр. В. В. Господар Књаз,
Књагиња Милена и Књагиња Милица
и Њ. В. В. Књаз Мирко и Књаги-
њица Ксенија. Дочек је био најер-
дачнији. Узвишена Невјеста слиједе
с колџ и најрије љуби у руку
Узвишеног Свекра а он њу у чело,
па Узвишену Свекру у руку, која
грли и у лице љуби, тако се исто у
лице љуби са Узвишеном Јетрвом и
Узвишеном Заовом, а с Узвишеним
Вјереником рукује се. То исто слиједи
и са родитељима Узвишене Невјесте,
које Њ. В. Кр. В. В. уводе у стан,
одређени им.

Са Узвишеном Невјестом су до-
шли још њезин брат г. Владимир,
г. Богдановић са госпођом, г-ђица
Ђорђевићева, гроф Зичи, г. de Pott re,
аустр.-угар. вицеконоу у Софији и
г. Лаховари, пристав румунске лега-
ције. Г-ђица Ђорђевићева остала је
са Узвишеном Невјестом, г. В. Кон-
стантиновић и г. Лаховари одејели
су у бившем Дворцу Књаза Мирка,
г. Богдановић са госпођом и г. de Pot-
tere у Великој Гостионици, а гроф
Зичи у аустро-угарском посланству.

Долазак изванредног изасланства италијанског.

Тај дан испред подна дошло је
на Цетиње изванредно изасланство
Њ. В. Краља Виктора Емануила III.:
г. Де Либери контраамирал и адју-
тант Њ. В. Краља, г. Марцијани,
мајор и адјутант Њ. В. Краља и г.
маркиз Бореа, дворски Управитељ
церемонија, ком су у сусрет изашли
до Његуша италијански изванред-

нијак посланик и опуномоћени мини-
стар г. Болати и г. М. Церовић,
адјутант Њ. В. Господара, који је
био аташиран Краљевском изаслан-
ству. При доласку на Цетиње изван-
редни посланик Њ. В. Краља Ита-
лије био је поздрављен пуцањем из
топова. Посланство је одсјело у Ве-
ликој Гостионици. Њ. Краљ. В. Го-
сподар на четири уре примио је у
свечаној аудијенцији госп. контра-
амирала Де Либера, ког је у Двор
допратио и одратио г. Авдарија Ра-
довић, дворски маршал, у парадним
колима; у другим колима били су
г. Болати са пратњом г. амрала.

Пред Двором је била упарађена
почасна чета стојеће војске са воје-
ном музиком, која је свирала итали-
јански Краљевски марш, а мноштво
народа свим путем, у знак пошто-
вања, поздрављало је скидањем капа
Краљевског посланства, које је љу-
бавно одпоздрављало.

У очи свадбе.

У вечер је био у Двору велики
објед, на ком су били изасланик рим-
ског Двора са пратњом, шефови
посланства при нашем Двору и наши
министри с госпођама.

Породица Константиновића обје-
довала је у свом ставу, пред којим
је Друштво Мандолиниста Савоја-
Петровић, које је дошло из Рима,
концертирало у част Узвишене Не-
вјесте, почевши са маршем Поздрав
Риму од Њ. В. Књаза Мирка.

У први мрак престоница је била
освијетљена, а такођер и општинска
башта, из које је у 9 сати отпочео
велики ватромет.

Народ је врзио до касно по ули-
цама, а гостионице и кафиње су се
разлијегале свирком и пјевањем и до
послије поноћа, особито се ту одли-
ковало једно ваљано друштво музи-
каната и пјевача из Шапца.

На Петров-дан.

На сами Петров-дан, послје
архијерејске литургије у манастир-
ској цркви, која је отпочела у 8 сати,
народ се слегао с једне и друге
стране Катунске и Дворске улице
од стана Узвишене Невјесте до Двор-
ске Капеле, куда је баталион стојеће
војске чинио шпалира, оставивши
широк пролазак сватовима.

У 9 сати и $\frac{1}{4}$ Њ. Кр. В. Књаз
Наследник у парадним дворским
колима са сватовима кренуо је из
Књажевог Двора по Узвишену
Невјесту и породицу Константиново-
вића, уз бурно клицање одушевље-
ног народа „Живјели!“ Мало за тим
Њ. В. Књаз Мирко са својим Кумом
г. војводом Илијом Пламенцом кре-
нуо је из Двора у Дворску Капе-
лу, праћен новим срећожељним кли-
цањем.

Уз то су већ у цркви били
заузели своја мјеста дипломатско ти-
јело са госпођама, наши министри
са госп-јама, чланови Великог Суда,
бригадири и нарочито повата госпо-
да и госпођи; остало чиновништво
и разне депутације испред цркве.

Пред Књажевским Двором доче-
кали су Узвишену Невјесту са сва-

товима Њ. В. Кр. В. В. Књаз Ни-
кола и Књагиња Милена са чланови-
ма Књажевог Породице и са
члановима изасланства римског Дво-
ра, одакле се креће кортеж пјешке
у дворску капелу. Најрије иду два
дјетића један г. војводе Божа Пе-
тровића а други г. Марка Петровића
и носе скупце иконе Узвишених
Младенаца, Њ. Кр. В. Књаз Данило
са Узвишеном Невјестом, г. Констан-
тиновић са Њ. Кр. В. Књагињом
Миленом, изасланик Краља Италије
са Њ. Кр. В. Књагињом Милицом,
г. Болати са Њ. В. Књагињом
Ксенијом, Њ. Кр. В. Књаз Никола
са г-ђом Константиновићком и т. д.
Кад се сјајни кортеж кренуо громко
клицање одушевљена народа и ево на
са манастира и дворске капеле дивно
се слијеваху у гармонију, која се раз-
лијегаће о околна брда.

На вратима од цркве дочекао је
Узвишену Невјесту г. Митрополит Ми-
трофан и увео у цркву, гдје је одма
вјенчање отпочело. Послије вјенчања
Његово Високопреосвештенство изго-
ворило је Узвишеним Младенцима
следеће слово:

Ваше Височанство Узвишени Књаже!

Ваше Височанство Узвишена Књагињо!

Света тајна вјенчања у роду људ-
скоме од превелкога је значаја. Она је
основ опстанка рода човјечијег на земљи.
Да Бог благословом својим небесним није
установио свету тајну брака, овај свијет
ништа друго не би ни био, него једна
грдна и неодољива пустиња. Без тога да-
кле, никога на земљи не би било, ко би
прослављао свето име Божије; и ко би
Творцу небесноме достојну благодарност
одавао за неописана добра и блага, која је
Он роду човјечијем даровао.

Кад на све ово озбиљни и зрели по-
глед обратимо морамо признати, да је
света тајна вјенчања, заиста, један од нај-
важнијих и најзначајнијих догађаја, који
људе у њиховоме земном животу сри-
јетају.

Ваше Височанство драги Књаже и
Узвишена Књагињо! Над Вама је данас
у овоме Божијем храму обављена света
тајна вјенчања; над Вашим Височанствима
обављен је дакле један свети и најзначај-
нији акт за ваш срећни будући живот.

Но при овоме светоме акту, Ви сте
Узвишени Књаже и Књагињо, заједно са
благословом небесним, који је данас на Вас
од Бога ниспослат примили нове хришћан-
ске дужности, и нове обавезе.

Обавезе и дужности Ваше састоје се,
да Ви на првоме мјесту, светом хришћан-
ском љубављу љубите друг друга; да у
таквој од Спаситеља нашега Христа Бога
прописаној љубави и вјерности, љубите
Творца небеснога, у извршавању светих
његових заповиједи.

У колико је ко већи дар од Бога
добило, у толико тај дужан је и већу бла-
годарност Богу одавати.

Поред оних небројних благах и
добра, које сте Ви — Ваше Височанство,
као и други земни од осталијех Ваших
савјестовитих, у толико веће треба да
сте и Ви узвишени Књаже и Књагињо
обдарени хришћанским врлинама, према
Вашему драгоме отацству и према Вашему
узвишеном Владалачкоме Дому.

Врлине, које сте Ви, вагда у цијеломе
Вашему животу дужни у себи у своме
срцу и својој души његовати на првоме
мјесту јесу ове: да вагда и у свакој при-
годи будете вјерни милој домовини Вашој
— јуначкој Црној Гори; да је са свима
Вашима силама љубите, и да вагда готови

будете и сами свој живот за њу и за
добро њезино жртвовати.

Оваква Хришћанска љубав, вјерност
и оданост, коју сте дужни имати према
домовини Вашој налаже Вам, да љубите и
дубоко поштујете Ваше Узвишене Родитеље
Њихова Краљевска Височанства Књаза
Господара и Књагињу Владарку; Њихова
Краљевска Височанства Књаза Престоно-
наследника Данила и Престолонаслед-
ницу Књагињу Милицу.

У обављању овакве Ваше св. проми-
слом Божијим одређене дужности, Вама
драги Књаже за примјер могу послужити
Њихова Краљевска Височанства Узвишени
Ваш Отац Књаз Никола, и драги и узви-
шени Ваш брат Престолонаследник Књаз
Данило, који у хришћанској послушности
према Творцу небесном, вагда и у свему
неуморног труда улажу за срећу и благо
земље наше и величину Владалачког Дома
Вашег. А Ви Узвишена Књагињо Наталија,
угледајте се вагда на пријер мудрости,
благодати и милости Ваше Узвишене Све-
крве, Њезинога Краљевскога Височанства
Књагиње Милене, чије су године владања
вагда и у свему биле пуно највеће среће
и обилатог благослова, како за Вас, од
данас нови Владалачки Дом, тако и за
Вашу нову домовину — јуначку славу
Црну Гору. — Такође угледајте се и на
примјер Ваше узвишене јетрве Њезинога
Краљевскога Височанства Наследника Кња-
гиње Милице. Ја с пуном утјехом највеће
радости слободан сам упутити Вас узви-
шена Књагињо на добри примјер Њез.
Краљев. Височ. Књагиње Милице, која је
кроз три године дана, како у својо
Владалачкоме Дому тако и у народу црногор-
скоме стекла највећу љубав и оданост.

Узвишена Књагињо!

Наш славни Владалачки Дом вагда
је пратила та срећа, да су му нови фами-
лијарни чланови вагда доносили нове среће
и нове радости. Ја као Ваш Духовни Ар-
хијепастир а савином заједно и укупни народ
Црногорски, с пуном надом на свагдашњу
милост Божију, која је његовима сваком
срећом вагда пратила наш узвишени и
славни Владалачки Дом, надаћемо се, да
ћете и Ви — Ваше Височанство Вашему
новоме Дому, а шњим у једно и Црној
Гори донијети онакву срећу каква ће за-
довољити Ваш славни Дом и храбри Цр-
ногорски народ.

У то име и у тој нади призивљем
на Вас благослов Свевишњег, да Вас Он
прати у све дане Вашег живота на радост
и утјеху с обије стране Узвишених Ваших
Родитеља; драгих и узвишених Вам срод-
никах. — Амин.

Кад су Високи Младенци ива-
шли из цркве на чело кортежа у
истом реду, дочекало Их је громко
клицање: „Живјели!“ а са Табље
грмљави топова, која Их је са оду-
шевљеним народним манифестацијама
до Књажевог Двора допратила.

Одлазак у цркву и долазак из
цркве у Двор, посред мноштва на-
рода радозног, намећу кога су вој-
нички шпалери растварали широк
пут, био је привор који се веће из-
гладити из памети присутних гле-
далаца. Иностранци дописници, који
телеграфом достављају својим листо-
вима све потанкости и појединости,
послије овог призора, поражене го-
вором, да није могуће ишта друго
телеграфити осим: „неописано!“

Одма по повратку из цркве
Узвишени Младенци примали су у
великом салону честитања. Најприје
је честитало дипломатско тајело, па
државни великодостојници, са госпо-
ђама; у то су дошли из цркве Ва-
сокопрестолни Митрополит Ми-
трофан и Кр. В. В. Књаза, са свештенством,
којима се придружио Пресвијетли
Архиепископ Барски Милиновић па су
слиједили вајводије управитељи на-
хија и ш-ф-ви одељења.

Послије тога Узвишени Мла-
денци ишли су на балкон, доче-

каши бурним овацијама од народа, који је покривао сав простор испред Двора, а кад је Њ. Кр. В. Господар изашао на балкон, овације су се удвостручиле и завршиле свечаност џенчања.

У подне је био велики објед у Двору, на ком су били Породица Константиновића са њезиним сродницима и пријатељима, Њихова Високопреосвештенства Митрополити Митрофан и Хаџи-Сава, Пресвијетлиг. Арцбискуп барски и државни великодостојници са госпођама; а у дворској бапти су биле три велике трпезе за својту Књажевске Куће и више државне чиновнике са госпођама, као и за поване из унутрашњости, које су Њ. Кр. В. В. са Узвишеним Младенцима и Породицом Константиновића обишли, дочекавши живим уселицима „живјели!“

На 4 уре послје подне Узвишени Младенци примали су честица од свију редова чиновништва, равних депутација и грађанства по већ уобичајеном реду.

Вечерње примање у Двору.

У вечер у 9 сати било је велико примање у Двору. Били су позвани и сви инострани дописници и одличнији гости. Њ. Кр. В. Господар обишао је у великом салону у кругу све званице, који су му били представљени и за свакога је имао по коју милостиву ријеч. За тим је Њ. Кр. В. Књагиња Милена са Њ. Кр. В. Књагињом Милицом, Њ. В. Књагињом Наталијом и дворским госпођама дошла у велики салон, и ту су Њиховим Краљевским Височанствима представљени познани, с којима су извојиле милостиво говорити. Њ. Кр. В. Књаз Насљедник и Њ. В. Књаз Мирко најљубавије су примали представљања познатих и с њима се вадржавали.

Затим су се гости разишли по другим салонима, а у великом салону отпочела је играња, коју је отворио Њ. Кр. В. Књаз Данило са Њ. В. Књагињом Наталијом и Њ. В. Књаз Мирко са Њ. Кр. В. Књагињом Милицом; кад су заиграли заједно Узвишени Младенци били су похваљени живим аплаудирањем.

Послије играње служен је био чај и равна пића, и у 11 сати Њ. Кр. В. Књагиња Милена милостиво се опростила и тим распустила ово сјајно примање, на ком је свирало до играње римско Друштво Мандолиниста, па даље Дворска Оркестра.

Долазак Туркан-паше.

Сјутридан у вечер стигао је Његова Преузвишеност Туркан-паша, изванредни изасланик Њ. В.

Султана на ово веселе нашег Књажевског Дома, ког су на Његупима дочекали изванредни посланик и опуномоћени министар г. Февзи-паша и г. ком. Митар Мартиновић, који му је аташиран био за све вријеме његовог пребивања у Црној Гори. Г. Туркан-паша одео је у отоманском посланству. Исте вечери изасланика Султанова примио је Њ. Кр. В. Господар у приватној, а сјутри дан у свечаној аудијенцији. Госп. Андрија Радовић, дворски маршал, у дворским парадним колима, допратио је у Двор и отпратио отоманског изасланика, праћеног у другим колима г. Февзи-пашом и г. М. Мартиновићем уз грување са табље топова, а пред Двором је била упарађена почасна чета стојеће војске са војеном музиком, која је интонирала отоманску химну. Мноштво народа, које је било покрило Дворску улицу, у знак поштовања поздрављало је дизањем капа царског изасланика, који је љубавно отпоздрављао.

У понедјелник вечер био је у Двору велики објед у част Његове Преузвишености. Преко-дан је чинио посјете. Прегледао је и војени стан и најповољније се изразио о реду и чистоти, која у њему влада, не оставивши ни кухињу, гдје је кушао од јела приуротвореног војницима. Особито је похвалио приправност једне чете, која је пред њим разне вјежбе извршила.

Гарден-парти код Њ. Кр. В. Књаза Престолонаследника.

У уторник је био Његова Преузвишеност Туркан-паша у Двору на фамилијарном обједу, а у вечер је Њ. Кр. В. Књаз Данило у част његову дао гарден-парти у свом парку, гдје су били позвани: дипломатско тијело и ваши великодостојници са госпођама, официјерско тијело, виши чиновници, одличнији грађани и инострани дописници и одличнији гости.

Као што је парк вјештачким укусом подигнут, тако је био ове вечери и са фаним укусом и освјетљен равнобојним лампионама и вевецијанским жижцима. Освјетљење се концентrirало око језерцета, из средине којег водоскок неколико метара у вис сикће, с које висине се вода опет ун. враћа као у магли, кроз коју се прелијева равнобојна свјетлост.

Узвишени Домаћини Њ. Кр. В. В. Књаз Данило и Књагиња Милица примали су госте урођеном им љубавношћу. Ту су били Узвишени Младенци и породица Константиновића са сродницима, и сви позвани већ споменути, међу којима и Принц

Борбонски, син Дон Карлоса, који је ових дана дошао на Цетиње у аутомобилу. Најпослије Њ. Кр. В. Господар дошао је са изванредним изаслаником Султановим.

Концертирала је наша војена музика са повнатом јој вјештином под управом свог капелника г. Вимера, којој је потпуно одговарало римско Друштво Мандолиниста под управом маестра Леони-а.

Одједном стадоше равнобојни и равноверни ватромети иза парка помрчину тихе ноћи расвјетљавати са најлепшим успјехом.

Око 10 сати гости, који су се у највећем расположењу шетали по парку, почели су приступати столовима, гдје су били служени хитром дворском послугом најудворније разном вакусом, чајем и разним пићима. Њ. Кр. В. Господар подигао је чашу шампањца напивши у здравље Њ. В. Султана и куцнувши се чашама са Туркан-пашом, ва што се присутни одазваше бурним: „Живио!“ а војена музика интонирала је отоманску химну.

Све је доприносило расположењу званица и изванредној чаробности ове управо фантастичке вечери, тако да се инострани дописници нијесу могли довољно надивити колико фином укусу, толико армонији укупности, која је ту владала.

Тако је дивно завршено ово, дај Боже, срећно веселе наше Књажевске Куће.

— Изванредно Италијанско посланство отпутовало је са Цетиња преко Котора у понедјелник вечер.

Исти дан је отпутовао г. гроф Зичи и г. De Pottere.

— Г. Туркан-паша отпутовао је у сриједу у јутро.

— Породица г. А. Константиновића, породица госп. Богићевића, г-ђица Борђевићева и г. Лаховари отпутовали су јучер у јутро.

(Учешће Зећана на свадби њиховог Великог Војводе Њ. В. Књаза Мирка). Питоме је Зета свакал ужинала изузетне симпатије ерских господара; будући за дуго ерска дофенија бјеше јој пало у дио да у својим њедрицама негује оне, који ће долазити на ерски пријестол и кад би они дошли на Промислом одређено им мјесто, не би заборавили онај Богом благословени кутић у којем су проводили своје златне дане: Зета је љубљена и пажена и то је омогућавало развитак благородства у њој. Када пак злом судбом зетска равница паде у руке источном завојевачу (1478. г.) мјесто благодана овлада у њој пустош, а зетски — односно црногорски господари сажалењем појачавају симпатије према свом изгубљеном рају. Колике су те симпатије биле тумаче нам многи историјски догађаји као на примјер роп-

ство Владике Дамиле Петровић — Његуша у Среци, напад Петра II Петровић — Његуша на Зету и подизање устанка у истој (1832. год.) и т. д. Највећи пак израз симпатија за Зету дао је данашњи црногорски господар Његово Краљ. Височанство Никола I, који је успио да једном дијелу Зете скине ропске ланце, те да тим оствари бар у неколико ону тежњу која је не- престанце вукала Зећане и Црногорце једно другима, још од онда, када се морало- ше растати. Милошта Ослободитеља пре- ма ослобођенима испољавала се све јаче и јаче, а највећи је израз добила онда кад се Господару родио други Син Мирко, којег је Узвишени Родитељ наименовао војводом златним. Зећани су схватили зна- чај дара, којим их је обдарно њихов оГ- сподар и у колико су они рефлектовали и рефлектују на то може само онај знати, који је међу њима живио; благодарност према Оцу Домовине, љубав према свом Војводи — љубав особита, некако фами- лијарна али са респектом — велика је код Зећана и у колико је према њихову тем- пераменту та љубав латентнија (јер то је елементар, који не износи своја осјећања на „велика звона“) у толико се она оштру око показује као нешто идеално — од срца. Господар је и даље давао знаке да му је Зета љубимца, тако подигнув по- зориште на Цетињу дао му је име Зећан- ски Дом, а по том је у срцу Зете подигао се- би дворац Крушевца.

Никада се до сад није дала прилика Зећанима, да заједнички даду каква вид- љива знака својих искрених осјећања пре- ма свом Војводи и када се чуло за Њего- ву вјеридбу у свима као у једној души се појавила жеља да му буду на свадби. Спре- мили су дар својој Великој Војводици: скупоцјени пјас (кемер) од златног злата и пошав на свадбу поћерали са собом у име обичајених пецива: 10 убојених волова и 100 овцова. На свадби их је дошло око 700 са својим гувернером госп. Шпиром Поповићем, господин. бригадиром Војводи- Васом Поповићем, командирима, капета- нима, подкомандирима, официјерима и т. д. Пред њима су ишле двије заставе од којих је једну носио Србин мухамеданац Аџис Лукићевић. Одушевљене је Зећане дочекао њихов Велики Војвода и срдечно их по- здравио добродошлицом, па се по том го- сти почашћени, а чашћени су „како цар- ски ваља и требају“ по нашем народњем обичају пуна три дана. Узвишени Дома- ћини су чешће долазили међу Зећане и с њима проводили у шали и весело. Го- сподар је у једној прилици одушевљено рекао Зећанима: „Гдје је вода некада те- кла и опет ће ако Бог да! Даће Бог, да моја Зета дође опет до оне едаве, коју имаћаше у доба Душана!“

Неизмјерно задовољни и одушевљени вратили су се Зећани са Цетиња, растали су се са својим премиленим Војводом у нади да ће скоро доћи у њихову средину са Узвишеним му Његвостом: сви се надаху да ће се Њ. В. Књаз Мирко стајно на- станити на Крушевцу, а свакако то ће и бити, јер Високи Младенци поимају каквим ће их симпатијама примити у се Њихова мила војводица.

В-т-к —

(Учешће Италијанаца.) Заслужује да заближемо учешће Италијанаца оку- пљених на Цетињу, који су се тако рећи с нама такмичили у нашем весељу. Осим присутности већ споменутог римског му- зичког друштва и споменутих личности у прошлом броју, ту су били још маркиз Маркетти Феранте, млади дипломат, као дописник „Кор. дела Сера и Сесеија“, до- писник римске „Трибуне“. А познато је

Л И С Т А К.

Notte sul Montenegro.

Principe, è l' ora. Nessuno
osì accendere i fuochi
in vetta a la montagna.
Tremino solo le stelle
nitide su la montagna
fosca. Nessuno accenda
sotto la vigile tenda
fuochi a scaldare le vene.
Basta l'ardore del sangue.
Non fiamma da ceppo che langue
ma sogni da cuori d' eroi!
Principe, è l' ora de' tuoi
sogni. Nessuno accenda
fuochi sotto la tenda
vigile. O notte, profonda,
grave, sul Montenegro!
Domani, domani, l' allegro
rombar de la fucilata;
ogni sasso avrà vita domani;
da l' abisso e dal vertice strani

eroi; non canzoni d' amore;
inni al monte e a la morte;
e nemi di spade ritorte,
guizzanti da la montagna,
che falceranno nel Fato!
Quando sarà levato
il sole, domani. Niun osi
turbare la notte che vela
i sonni e i riposi del monte.
Ne l' ombra il destino si cela!
Ben sotto la nuvola grossa,
che il fulmine arrossa talvolta,
appare la vigile scolta
de i convenuti a consiglio
monti, per un tuo figlio,
o principe, padre di re.
Domani ogni sasso avrà vita:
l' aquila tornerà al nido,
non l' uomo a le case deserte
Batterà il cuore de i monti.
Prima che il sol tramonti
Mirco e Danilo in armi
già coronati di sangue;
e Pietro, falchetto di guerra,
coronato di gloria.

Batterà il cor de la madre
come il cor de la terra.
Oh! aprite le porte a la Storia
che incede con manto regale!
E l' inno de la vittoria
romberà ne le gola
de i monti; e le tue parole,
principe, calme e lente
come carezze. Domani.
Vedrai su i fatali Balkani
l' aquila del Montenegro
volare con scudo e corona;
in campo di sangue vermiglio,
o muto da lunghi anni figlio
di voivoda, o assorto in un sogno
poeta con sogni sovrani,
in campo di sangue vermiglio
vedrai su i fatali Balkani
l' aquila e il leone d' oro.
E su dal gran petto sonoro
dirai la tua grave parola
domani, che tra' monti vola
nunzia di gloria e di morte.
E l' inno de la vittoria
romberà ne la gola

de i monti. E dritta Milena,
figliuola di voivoda, attenda
che da la montagna discenda
quel suo bel falchetto di guerra:
e battano il cor de la madre
come il cor de la terra.
Ma non questa notte. Domani.
Niun osi turbare la pace
sacra su la Montagna.
Ne l' ombra la Zeta si lagna
sinistra, ma il principe tace.
O bella vigilia d' armi!
Non pensa egli carmi? Non carmi.
Gli trema nel cor la parola
che ancora non disse. E tu aspetta,
principe, che la vetta
del Durmitor sia bianca
ne la novella aurora;
aspetta, aspetta ancora:
poco a la nova alba manca!

Cettigne, 12/VII 1902.

G. I. Boxich.

да Италијански радници већ довршују палату руског посланства под управом инжењера Ирадинија. Они су прекокоћ између петка и суботе на крају Катунске улице а испред Велике Гостионице подигли капију некићену српским и италијанским тробојницама, која је особито ових ноћи чинила лијеп ефект, просићући са свог елегантног свода из многобројних жижака јаку свјетлост газа. На Петровдан је та капија освјетљена и нас пријатно изненадила. У подне су имали радници у палати, коју довршују заједнички ручак, гдје су се веселили. По обједу су били почашћени посјетом г. адмирала Де Либера и г. Болатија са свима осталим Италијанцима овдје присутним. Г. Болати је једном здрављем похвално раднике за њихово угледно понашање и вредноћу. Било је и других здравља, које су алудирале на савремену посјету Њ. В. Краља Виктора Емануила III у Петрограду. Између осталог, гђица Грифини, која се ових дана овдје бави са својом контесом матером, наварила је скупоцјено пригосорско одијело, у ком је била и на гарден-парти у парку Њ. Кр. В. Престононаследника. Г-ђица говори врло добро српски, а већ и пише српски као што смо видјели у биоградском „Колу“. Она је у римском свеучилишту држала ту скоро јавно предавање о српским народним пјесмама. Најпослије обраћамо пажњу на пјесму дра Божића, у души Италијанаца, по свом напиту на римском и болоњском универзитету, која је у данашњем нашем листку, и која ће брзо и у српском преводу свијета угледати. Све ово скупа пружа довољно јасног доказа, како искреног одзива наше ствари налазе у италијанској души, што се довољно огледа и у телеграму који је одовде управљен у Ракоњић, гдје се сада бави Њ. В. Краљица Јелена, и који овако гласи: „Почасној Госпођи Њ. В. Краљице Јелене у Ракоњић. Италијанци сакупљени на Цетињу поводом свадбе Њ. В. Краљица Мирка, дирнути приказом толике љубави између Краљева и народа, обраћају са поштовањем мисао својој Краљици, која нежно слаже у срцу осјећаје према новом завичају са осјећајима према родној земљи.“ Исти дан је из Ракоњића стигао одговор на првог потписаног маркиза Маркетти Феранта који овако гласи: „Њ. В. Краљица примивши са задовољством осјећаје изражене нашим господством и осталим Италијанцима, који су сада сакупљени на Цетињу, наложила ми је да захвалим свима, који су се придружили драговољном и удворном поклоњеном према Њезином Величанству. Дворска Дама на служби Дукеса Д'Асколи“.

ДВОРСКЕ ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

— Њ. В. Краљ Мирко добио је од Пресједника Републике Француске П. ст. Почасне Легије, који му је у суботу на дан вјенчања предао г. Суар овдашњи фран. министар.

— Њ. Кр. В. Господар благоволио је одликовати г. Р. Болати, изванредног итал. посланика и опуномоћеног министра Кр. Италије при нашем Двору I. ст. Давилова реда.

— Њ. Кр. В. Господар благоволио је одликовати г. Суара овдашњег француског министра резидента I. ст. Давилова ордева.

— У поведјелник 1 (14) јула г. Суар министар француске републике при нашем Двору примио је честитања поводом државне свечаности француске републике. Од стране Двора честитао је г. М. Церовић адјутант Њ. Кр. В. Господара, а од стране Краљевске Владе г. вој. Гавро Вуковић, министар иностраних дјела са старијим члановима особља подручног му министарства. Њ. В. Краљ Мирко лично је одио да честита г. Суару светковину републике. За вријеме честитања пред француском легацијом свирала је војена музика.

— Г. Болати, изванредни посланик и опуномоћени министар при Краљевском Двору отпутовао је на допуст.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 4 јула.

Посјета италијанског Краља Виктора Емануила III словенском Цару, којом отпочиње своје посјете јевропским Суверенима, чини такав утисак на јевропски политички свијет, да је од прве њене објаве постала искључивим предметом свакојаког тумаче-

ња и нагађања јевропске штампе. Нас највише ваља интересира руски штампа, а особито у овом случају. У прошлом броју довијели смо, како је „Ново Време“, главни орган руског јавног миљеа, поздравило прву вијест о тек престојећој посјети, а с њим су једнодушни сви остали листови руске престонице. Петроградске „Новости“, пошто су констатирале велики значај, који јевропска штампа даје овоме догађају, овако настављају: „Краљ Виктор Емануил III долази у Русију не само као глава Савојског Дома, него прије свега, као преставник уједињеног италијанског народа, као глава младе Краљевине, не давно створене на чисто националној основици. Повдарајући Краља Виктора Емануила III, ми у исто вријеме поздрављамо италијански народ, који је умно постићи своје уједињење, у пркос све могућим спољним и унутрашњим препрекама. Да постигну завјетну циљ, Италијанци су морали издржати тешку борбу с Аустријом и ништа мање тежу са Папством и са унутрашњим непријатељима државног јединства. Симпатије Русије и руског народа ваља да биле на страни Италијанаца, који су се борили за своју слободу и независност. И сада, у часу доласка у Русију младог италијанског Краља изванредно годе нам те пријатне успомене, као што нам је мило видјети у особи узвишеног госта (слицетворење младе уједињене Италије, преставника народа и ако припада латинској раси. Тако се долазак Краљев у Петроград може сматрати не етикетном политичко-придворном посјетом, него догађајем особеног карактера. Не заборавимо, да је француско-руски савез псникао из симпатије двају народа, а дипломатске канцеларије дуго су стаје од њега далеко као од огња. У суштини, само такви политички савези и могу бити трајни и чврсти, који се оснивају не само на политичким интересима и дипломатским комбинацијама, него и на узајамној симпатији и повјерењу народа. У таквом смислу ми желимо руско-италијанско зближење, које би било наравственом допуном француско-руског савеза. Поздрављајући Краља Виктора Емануила III, ми у исто доба са особито дубоким чувством поздрављамо његову супругу Краљицу Јелену. Припремајући се да поставе матером, Њезином Величанство није могло предузети тако далеко путовање у град, гдје је она учила и провела љепше године свога дјетињства и ране младости. Црногорска Краљица по рођењу, руска по васпитању, Краљица Јелена на висини свога положаја остала је вјерна руским и словенским симпатијама, чим је благотворно утицала на општи ток италијанске политике. Краљеву путовање може се увјенчати више или мање одређеним политичким резултатима. Али што је најглавније и што је највише жељети, то је, да оно буде полазном тачком руско-италијанског зближења како политичкога тако економскога. Том зближењу трудно да ће стати на пут факт, што се Италија налази у тројном савезу. У највећем степењу жељети је, да се наде, скопчане са овим путовањем Краља Виктора Емануила III, испуне у пуној мјери. Узвишени гост руског Цара биће дочекан у Русији с оном љубави и осјећајима, с којима је руски народ ваља пратио херојске напоре италијанског народа за своју слободу, независност и државно јединство.“

У нашим телеграмима бечког „Кор-Бира“ у изводу су саопштене измијењене здравце у Петерхову, у ком се изводу ипак надовире њихов значај. И аустро-угарски листови, које нам је посљедња пошта довијела, саопштавају те здравце у изводу, али свакако опширније. Цар Никола је нагласио симпатије, које вежу оба владајућа дома и оба на-

рода. Цар је захвалио Краљу, што је он отпочео своја путовања по иностранству у Русији. Пријатељска веза биће на корист оба народа. Краљ је нагласио, да његово путовање у Русију прате симпатије цијелог италијанског народа.

У овом наглашавању симпатија, које вежу „оба народа“ и „симпатија цијелог италијанског народа, које прате“ Виктора Емануила III у Русију, лежи велики политички значај овог догађаја.

СКОБЕЉЕВ.

Навршило се двадесет година 25 јуна да је преминуо још у цвијету мушке снаге славом овјенчани велики руски војсковођа, фелдмаршал Михаил Димитровић Скобељев. Побједитељ Геог-Тепе и херој Плевне родио се год 1843, а год. 1882, у путу на своја добра, изненада завидна смрт прекиде му дане у сред Москве. Десет дана прије смрти издао је посљедњу дневну заповјед, која је остала као војни завјештај прерано умрлог војсковође руској коњици. Јуначка дјела „бијелог паше“, како су га Турци били прозвали, код Ловче, Плевне и Шипке, бијаху му стекла највећу популарност у руској војсци. Али политичке његове мисли, громко објављене исте године његове смрти, које се тичу искључиво српског народа, стекле су му благодарност и потоних српских покољења. И док се у Русији држе панахије славном хероју, поводом ове тужне двадесетогодишњице, ми ћемо бар тај његов политички завјештај напоменути нашем млађем нараштају, да и по нашим странама, одјекне пуно бола „Вјенаја памјат!“

Вриједни бечки „Парламентар“, поводом ове тужне двадесетогодишњице, доноси говор, који је Скобељев држао 12 јануара 1882 у облику здравце на дан успомене велике побједе код Геог-Тепе, а за вријеме српскога устанка кривичко-херцеговачког. У тој здравци истакао је, како је нашем нараштају суђено да први искуси силу над правом. Па је наставио: „Искуство посљедних година учи нас, да, ако се случајно који Рус сјети, да хвала својој историји припада једном великом моћном народу, или, што би још страшније било, да исти Рус стане мислити, да он припада истој великој породици са словенским племенима, која су данас (1882) угњетена и загрожена, у таквом случају, би се из средине наших познатих, код нас одгојених туђина гласови незадовољства и осуде чули... Фактично је сасвим изванредна појава, како се ми плашимо, кад дотакнени ово питање, које је срцу сваког Руса своје, као посљедица наше хиљадугодишње историје... Велика је учињена што нам остаје — вјера у силу историјског позива Русије.“

Послије ове историјске бесједе, одма у фебруару, Скобељев је пошао у Париз, гдје је примио једну српску депутацију, којој је изјавио, да је срећан, што види код себе младе преставнике српског народа, који је први на Балкану развио заставу слободе, па је наставио: „Ја вам морам протумачити, за што се Русија не налази ваља на висини својих патриотских дужности особито у свом словенском позиву. Ми смо под туђинским утливом, код своје куће ми нијесмо у својој кући Туђин је свуда, и ако се ми једног дана од њега ослободимо, као што се надам, то ће се моћи постићи само мачем у руци. Овог узеца, овог интриганта, овог непријатеља, ви сви знате; то је онај исти, који је изговорио ријеч *Drang nach Osten* — „Немац“. И овдје је говорио о ненабјегавој рату између Словена и Њемаца, која ће побједам Словена свршити.“

За тим је одма у парижком листу „Волтеру“ изјавио своје убјеђење, да је спас од Њемачке у савезу Словена са Француском. Треба установити јевропску равнотежу, што је главно питање за Исток.

Даље одма за тим изјавио је у „Колнише Цајтунг“, да се радувао, кад је Њемачка оставила своје уједињење г. 1871; али не може бити веће неправде, него не дати Словенима, што се Њемци добровољно допуста. Он је увјерен да је неправедно опирати се тежњама Јужних Словена, јер ако Русија штити њихове интересе, не мисли их себи потчинити.

Најпослије је Скобељев у лондонском „Делу Њусу“ изјавио, да би био ненабјегави велики рат, ако би наступило угњетавање Босанаца и Херцеговаца. Нема се права узимати их у војнике нити се ту мијешати у религијозним стварима. Ту се установила римска пропаганда помоћу проћеранијех језуита; али се мора сва Русија удружити против војено-римског клерикализма. Русија мора Словене на југу од Дунава штитити од угњетавања. Не може се допустити да ослобођени од Ислама буду угњетени од светог римског царства ъемачког. Треба се чувати од предрасуде, која се састоји у томе, да би еманципација Словена довела до руске

владавине. Незадовољство посљедицама балканске војне издјелило би се ослобођењем угњетених Словена. Њемачка не би смјела удрити на Русију, а да се не налажи нападају Француске.

Тако је Скобељев отворено и гласно проповиједао своје мисли за српски народ г. 1882 испред саме своје напрасне тајанствене смрти. И Русија је прихватила главни услов остварења његове мисли: руско-француски савез све се више учвршћује и развија.

Слава Скобељеву!

ДОПИСИ.

Данилов-град, 2 јула 1902. — Поштовани господине уредниче, хитам, да вас извјестим, да је дом за умоболне данас довршен.

Рад око истога по плану државног инжењера госп. Марка Ђукановића одпочет је 4 априла 1901 год. Дужина куће износи м. 75. 90 цм., а ширине метара 11. 90 цм. Одјељења за мушко има 13, за женске 8 и администрација са 10 одјељења, сувише кућина, теза и магацина. Око куће има простора око 18. рала земље, око којега је овидана клачна авлија око 800 метара. Подузимају радње г. г. Раде С. Спаић, Мимо Р. Пајовић, и Петар Л. Мапар с друштвом заслужују сваке похвале.

Заиста кад човек погледа ову огромну грађевину, мора се дивити тако финој нарави, јер би имали посла разумјети овај красни и замашити план госп. инжењера Ђукановића и по њему радити речену кућу и они људи који су свршили техничке факултете, а камо ли прости Црногорци, међу којим се друштвом особито одликује вјештином г. Раде Спаић. Али природа је над свачим.

Ову радњу није довршила погођена сума од 18 хиљада фиор. колико очинска брига и благослов Њег. Кр. Вис. Господара, који је долазећи овдје из више пута, окупљао подузимаће говореним: „Да сте благословени и живи“, и питајући их оклен је који и оће ли моћи изградити погођени рад за речену суму новаца.

Речени подузимачи имају благодарити и Главном Одбору, који се на њих захтјев ваља одзивао у своје вријеме како с новцем тако и с потребитим материјалом.

Заиста је чудновато да од 7 подузимаца нема ни два из једнога мјеста, али су живјели међу собом у слози и љубави као браћа, те им је то највише и прилијело те је ова велељопна грађевина тако дивно изашла. Народ просто и не вјерује да је ово Дом за умоболне, но говори на различите начине.

Кроз која дан отокује се госп. инжењер Ђукановић да прегледа и одобри рад.

Подузимачи грађевине данас на свршетку рада окупили су раднике и позвали неколико отмијених грађана, гдје су их почастили пићем, ту се пјевало и веселило пудајући из леворвера, гдје су се подизале здравце за дуг живот и здравље Њег. Кр. В. Господара и Његове Узвишене Породице.

Живјело Његово Кр. Височанство Господар, који се брине о срећи и напретку свога народа и који подиже овакве корисне установе.

Ј. К. Д.—Б.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Цетиње, 5 јула.

† Војвода Васо Ивановић

У сриједу вечер преминуо је на Цетињу бригадир и војвода Васо Ивановић послије дуге и тешке болести. Њ. Кр. В. Господар и Њ. Кр. В. Престононаследник походили су задушког војводу и кријепили су га у његовим посљедњим часовима.

У четвртак у јутро рано био му је свечан спровод, који га је одпратио до изван вароши, одакле је на мртвачким колима одпраћен у Куче. На спроводу су били Њ. В. Краљ Мирко и г. војвода Пламањак, ратни министар, са цијелим официрским тијелом, а Њ. Кр. В. Престононаследника заступао је његов адјутант г. Нико Пејановић, који је од стране Њ. Кр. В. Краљеве Милице положио на мртвачки сандук вијенац од свежјега цвијећа. Спровод је отварала једна чета стојеће војске са војеном музиком; а друга чета пратила је мртвачку скрињу са страна. За спроводом је било мноштво грађанства.

Вјечни покој души Војводе Васе!

Лака му родна земља!

(Из Војеног Министарства.) Досадашњи заступник Командата стојеће војске, Командир баталиона стојеће војске господин Јанко Вукотић, унапријед је у чину Бригадира стојеће војске.

Досадашњи Командир стојеће Артиљерије господин Митар Мартиновић пронаведен је за Управитеља Књажев. Тошнштва с чином Бригадира.

(Одликовање). Г. др. Перезић, шеф нашег санитета, одликован је сенатским грбом и III степеном Данилова реда.

(Личне вијести.) Поводом весеља у нашем Књажевском Дому стигли су на Цетиње још следећи одличнији гости: — Г. Јован Вулпик, бивши секретар блажено почившег Књаза Данила, па срећно влада јућег нашег Уставног Господара стигао је на Петровдан из Петрограда. — Г. маркиз Маркетти Феранте, дописник „Коријера дела Сера“, г. Сестини, дописник римске „Трибуне“ и г. Ј. Модрић, познати публициста, из Далмације, стигли су уочи Петровадана. — Г. Душан Мандић, капетан Лојидовог друштва, стигао је на Петровдан у вечер. — Међу Бокељима био је гост Шпиро Вукосављевић, вриједни секретар Српског црногорског Друштва у Сан-Франциску у Калифорнији, који је имао част да буде примљен од Њ. Кр. В. Господара.

(Први долазак аутомобила.) У пету вечер стигао је на Цетиње први аутомобил из Котора. У њему је био Принц Борбонски, син Дон Карлоса, шпанског претендента, који служи као поручик у царско-руској гарди.

(Лијепа чин.) Гђи контес Грфини путујући са својом шћерком од Петуша пут Цетиња пала је из кола једна путна торба са важним предметима, коју је нашао Стево Вулетин Пуношевић из Дугог Дола, и допринио на Цетиње. По жељи гђе контесе саопштавамо овај лијепа чин Пуношевића.

(Др Гутовић) дипломирали зубни љекар из Женева станује у кући браће Татар, Зетска улика број 11, меће вјештачко зубе, пломбира природне са златом, платином и т. д. све по најновијем и најсавршенијем методу.

Цијене умјерене. За рад јамчи његова дугогодишња пракса у Женеви.

Сви, којима су зуби искварени, нека похитају, јер ће остати овдје само за кратко вријеме. Убрзо креће за Подгорицу и Никшић.

(† Младен Црногорчевић.) Из Баошића у Боки стигло нам тужна вјест, да је преминуо Младен Црногорчевић, вриједни археолог родних му страна, у циљету своје младости. Он се истакао и обратио на себе пажњу научном монографијом о „Михољском Збору“, па је даље сљедећи проучавати и описивати наше манастире и старе цркве по Боки, спуштајући по који нови зрачак свјетлости у тавну пропост Боке. Губитак је велик како на том пољу народном тако и за унаприједну породицу. Лака му родна земља, којој је на част и корист живио!

Из Доњег Краја пишу нам:

На Петровдан 29 јуна ноћу пресели се у вјечност један од наших старих и угледних сељана, Марко Ђуров Почек, бивши капетан племена цетињског; после кратког боловања у 75 години свога живота, којег нам отрже неумитна смрт уз прикос љекарског заступања и домаћег његовања. Још у раној својој младости у њему су се огледале врлине и способности, које су обављале општу корист својој домовини, којој је и послужно, а себи стекао лијепог признања и угледа; а као такав у својој младости остављен је био за ступинаша гарде, коју је дужност обављао неко вријеме. Према приликама и потребама тај чин замијени му се са чином племенског капетана, гдје је дужи времена провео вршећи своју дужност тачно и угледно, а данас ерхноналажући Господар увиђајући у њему способна и искумена човјека постави га за изасланика Великог Суда, гдје је по свој Црној Гори ишао и ствари извршавао на опште задовољство надлежних му власти. За његове заслуге одликован је био Даниловим орденом V степена, руским крстом св. Станислава и црногорским војничким медаљама Граховском, медаљом 62 год. и споменницама црногорским и руским.

Како је био поштован и љубљен међу нама најбољи је доказ она изјена силног народа који дође на његовом сајмном одру, да га по народном обичају ожал. Идућег дана његово мртво тијело уз многобројни спровод испрвањено је до матере земље, гдје се уз пут придружилаху гомили народа. Обред црквени извршили су мјесни свештеник г. Марко Мартиновић и Н. Дапчевић, којима се уз пут придружио и г. Протођакон Радичевић са још 2 свештеника. По свршетку опјела над отвореном раком опростио се један од његових поштоваца са следећим словима:

Тужни екупе!

Наш неумрли пресник рече: „Благо томе ко довијек живи имао се рапта и

родити.“ не само у нас, али и у осталим народима — веома су ријетки безсмртници, ипак, свакоме смртном на првом мјесту његових дужности, стоји — заслужити часно име.

Марко Ђуров Почек, којег остатке у њедра матери земљи сада спустисмо — снабђен потребним врлинама — за тридесет и више година, служећи два Књаза тежио је да им у разним чиновима укаже ону услугу — коју Отачастин од вриједна му сина с правом може изнекивати.

Нама, његовим потомцима — та тридесетогодишња служба његова — за Господара и Отчаштство јест најдрагоцијнија ни његова успомена, а поред тога и најсвјетлији примјер за вадање наших будућих дана; том примјеру и тој успомени — за одати потоњи поздрав његовој сјени — с признањем се клањамо.

(Исправка.) У нашој бљешци у посљедњем броју о доласку Зећана на Књажевску свадбу поткрала се једна погрешка: мјесто „Муфтија Лукачевић“ треба овако исправити: „Али Апис Мустафа Лукачевић оца“.

(Из управе вароши Цетиња.) Пропале и ове недеље било је страница на Цетињу 605; и то: из Америке 4; из Аустрије 267; из Грчке 2; из Инглеско 2; из Италије 44; из Русије 6; из Србије 26; из Турске 248; Француске 4; Шпаније 1; Румунске 1.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

ЛОНДОН, 1 јула. — Сализбери је дао оставку. Балфур је наменован министром пресједником.

МЛЕЦИ, 2 јула. — Порушио се звоник св. Марка и оштетио Лобету Сансовино, што се предвиђало. Није било никакве жртве.

ЛОНДОН, 2 јула. — На састанку унионистичке странке Балфур је објавио оставку Хиксбеача, канцелара ривнице.

— Сализбери је добио орден Викторије у бриљантима, Балфур је наменован Лордом.

МЛЕЦИ, 3 јула. — Констатирано је, да црква св. Марка и Дуждев Двор нијесу претријели никакве штете. Рачуна се да ће требати 6 милиона да се обнови Лобета Сансовино.

РИМ, 4 јула. — По „Ђорвале Италија“ италијанска средовечна ескадра под адмиралом Палумбом посетиће Цариград и понијети Султанау Краљеве Дарове.

ПЕТРОГРАД, 4 јула. — Принц Наполеон наменован је за командира дивизије коњице кавкаске.

Краљ Виктор Емануил III у Петрограду.

ПЕТЕРХОФ, 1 јула. — Јучер после подна стигао је Виктор Емануил, дочекан на станици, сјајно урешеној, Царем Николом, Великим Књазом Насљедником, Великим Књажевима, министрима, високодостојницима. Величанства су се поздравила врло срдечно. Цар Никола се дуго разговарао са Принетијем, Краљ са Ламздорфом. Величанства су се одвезла у Двор акламирава најсјајнијег од мноштва народа. Царица и Царица Матја са Великим Књагињама дочекале су Краља у салону Царичином. У вечер је био велики објед, на ком су била Величанства, министри и посланик италијански са господом.

— На великом обједу измијењене су адранице најтоплије. Истакнутици добре односе Русије и Италије, Цар Никола је изразио радост што је Виктор Емануил отпочео путовања посјетом руском Двору. Виктор Емануил је нагласио, да долази у Петроград са задовољством свога народа, који у консолидацији ових веза види ново јамство мира и напретка.

— Цар Никола је одликовао Принетија редом Александра Невског.

ПЕТРОГРАД, 2 јула. — Краљ Италије стигао је из Петерхофа на јакту Александрија, дочекав властима. Посетио Петропавловску цркву и положио на гроб Александра III дијав вијенац од сребра. Затим је по-

сјетио Ламздорфа, остале министре и посланике. На ручку у италијанском посланству били су Ламздорф и други великодостојници. За тим је Краљ примио дипломатско тијело, па се вратио и Петерхоф, одакле је са Царем пошао у Крсно Село.

КРАСНО СЕЛО, 2 јула. — Цар и Краљ са Царицом стигли су у појено поље акламирави војском и мноштвом народа. У вечер је била серенада пред Двором, па фамилијарни објед, и посјета и поворишту. Данас велика војничка парада.

КРАСНО СЕЛО, 3 јула. — У част Виктора Емануила сјајна војничка парада, под заповиједи Великог Књаза Владимира у присуству два Монарха, двије Царице и царске Породице. Величанства су поздрављена одушевљеним „Ура!“ Цар је наредио да дио војске дефилира испред Краља. После параде повратили су се у Петерхоф. У вечер је Велики Књаз Петар Николајевић дао велики објед у част Краљеву. Сјутра објед код Ламздорфа. Краљ ће сјутра у част Цара Николе дати ручак на оклопници Карло Алберто.

КРОНШТАТ, 4 јула. — Прије подна стигао је царски јакт Александрија са Царем и Краљем. Италијанска оклопница Карло Алберто и руско бродовље поздравили су из топова Александрију. Виктор Емануил је пошао са Великим Књажевима на Карла Алберта, гдје су за тим Величанства ручала. Цар Никола је наздравио амираљу Мирабелу, заповједнику Карла Алберта и италијанском бродовљу. После ручка Величанства су се повратила у Петерхоф, поздрављени грувањем топова са свих бродова и тврђава кронштатских.

ПЕТРОГРАД, 4 јула. — Ламздорф је дао велики објед у част Принетија, на ком су били Принети, Вите, италијански посланик са свим особљем посланцова, руски посланици у Риму и у Цариграду, и великодостојници.

— Цар је наменовао Виктора Емануила шефом 14 регименте драгонске.

ПЕТЕРХОФ, 5 јула. — Краљ Италије је отпутовао. Растанак је био врло срдчан.

Болест инглеског Краља.

ЛОНДОН, 29 јуна. — Краљ добро спава, побољшање напредује у сваком обзиру. „Рјатер“ дознаје, да инострани дворови неће бити званично позвани на крунисање.

ЛОНДОН, 30 јуна. — Краљ се одлично опоравља. Осле ће булетини издати сваки други дан.

ЛОНДОН, 3 јула. — Краљ је у подне оставио палату, у колима се одвезао на жељезничку станицу и отпутовао у Портсмут, одакле је кренуо на јакту. Вријеме је сасвим повољно оздрављењу.

ЛОНДОН, 4 јула. — Краљ подноси врло добро путовање. Ноћ је добро провео. Опште стање извршено.

КОВЕС, 5 јула. — Краљ је провео добро ноћ. Лијено вријеме доприноси опорављању.

ОБЈАВА.

Према рјешењу Књ. Министарства Правде од 18 јуна 1902 год. број 1481, Управа Центр. Каз. Завода у Подгорици јавља, да ће на дан 21 јула ов. год. држати јавну ликвидацију о закупу осуђеничке хране и то за једну годину т. ј. од 1 августа ове до 1 августа 1903 год.

Овим се, позивају сви подузници и трговци, који би вољни били ликвидирати, да реченог дана буду у 8 сати прије подне у потписаној канцеларији, гдје ће се ликвидација држати, — такође ће се у истој сваког дана на одређене уре на захтјев појединог, односно обавјештења

услови уговора и прописи поједине хране, тачно показати.

Онај коме се речена ликвидација уступи дужан је положити кауцију од 100 наполеона, било у готовом новцу, било у сигурној покретној или непокретној залови или у сигурном јемству.

Број 252.

У Подгорици, 27 јуна 1902 г.

Из канц. управе цен. каз. завода.

ОБЈАВА.

На молбу остарале мајке Филипа Стевога Јанковића-Раслачевића из Јанковића (Ријечка нахија) моли се сваки онај, који би што знао за истог, или му знало било мјесто његовог садањег пребивалишта, да изволи доставити потписаној канцеларији Филип је прије 13 година пошао у Цариград а посљедњи се пут својој мајци јавио из Бугарске прије двије године.

Књ. Мин. Иностр. Дјела.

НАЗНАЊЕ.

Част ми је јавити поштованој публици да сам обновио заступништво оригинал Сингер машина пивањих. Ко је рад имати машину без да плаћање осјети, да јем машине на отплату мјесечно, тако, да може сваки имати машину, да плати благовремено. Ко је рад нек се обрати мени усмено или писмено.

Кроз кратко вријеме пропутоваћу све вароши по унутрашњости.

Прошле поштоване муштерије који су поручили преко мене машину потпуно су задовољни, зато се надам од нових муштерија обилатој поруџбини.

Цетиње, 15. Јуна 1902.

С поштовањем

Ристо Рундо,

заступник оригинал Сингер машина за Црну Гору.

Р. 93

Бр. 47

3—3

ЗАХВАЛНОСТ.

Господин пуковник А. Констанчиновић, извешао је предати овој Управи 50 (педесет) наполеона у злато, за помоћ цетињској епитопији, на чему иста дародавац изјављује особиту благодарност.

Број 1633.

Цетиње, 5 јула 1902.

Управа општине вароши Цетиња.

Р. 36

Бр. 50

1—1

МАРКО ЂУРОВ ПОЧЕК

после краћег боловања у 75. години свога живота 29 Јуна пресели се у вјечност; овом — по нас тужном приликом — налазимо се побуђени изјавити наше највеће признање свим оним — који лично, писмено ил' ма којим путем жељеше судјеловати у нашој ни жалости.

Дони Крај, 1. јула 1902.

С најдубљим признањем ожаловљена фамилија

Р. 54

Бр. 51

1—1

Мом драгом и никад непрежаљеном мужу

БЕШУ Р. СТИЈАЧИЋУ

настојнику грађевина

даваћу четрдесетодневни помен у уторник 9. Јула о. г. у 10 сати пред подне у цркви Свете Текле.

Молим његове другове, пријатеље и познанике, да овом тужном помену присуствују.

Данилов-град, 27 Јуна 1902.

Ожаловљена супруга:

Јована Б. Стијачић.

Р. 50

Бр. 52

1—1